

ONO SAMO se to...

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

**Prašťené historky,
u ktorých budete slzeť smíchy!**

COSMOPOLIS

© Grada Publishing, a. s.
Text © Kristina Hlaváčková
Ilustrace © Veronika Marie Černá

ONO SAMO se to...

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

ilustrace
VERONIKA MARIE ČERNÁ

Věnování

Ferdovi, za jehož eskapády mohla třeskutá puberta, ze které na rozdíl ode mě vyrostl, následkem čehož, zdá se, zmoudřel a dospěl.

Děkuju všem, kdo mě držíte nohama na zemi, s hlavou v oblacích, s úsměvem na rtech a mentálně ve střehu: Danovi, Pavlovi, Veronice Máří, Verče a Zuzce.

Zvláštní dík Veronice Máří za úžasné ilustrace a mamce a Romaně, že mě k těm blbým historkám dokopaly.

Cestování s Ferdou

Ferdu jsem poprvé viděla na seznamovací schůzce výměnných studentů. Oba jsme získali stejné stipendium a měli jsme spolu cestovat do Ameriky. Byli jsme taková modrá dvojka. Já měla dvě obrovské čerstvé modřiny od toho, jak mi zubař doloval z čelistí zuby moudrosti, Ferdovi všemi barvami hrálo oko. Zatímco já měla celkem dobrou výmluvu, z něho původ monoklu dodnes nevypadl. Mělo mě to varovat.

V den odletu jsme se sešli na letišti v půl páté ráno. Jsem sůva, mozek se mi probouzí až po deváté, do té doby jedu na autopilota. Ferdovy rádoby vtipné poznámky a katastrofické předpovědi, týkající se naší cesty, jsem sice napůl zaznamenala, ale pouštěla jsem je jedním uchem tam a druhým ven. Poněkud mě to ale rozptylovalo od předcestovních úkonů. Pravděpodobně to bylo i tím, že jsem byla mladé tele a do té doby jsem létala vždy jen za doprovodu rodičů. Každopádně mi ušlo, že nás slečna u odbavení zavazadel vzala jako pár. Lístečky ke všem čtyřem kufrům napsala na Ferdovo jméno, ale nalepila je na mou letenku.

Letadlo jsme našli, svá sedadla také. Když Ferda ukládal svůj batoh do zavazadlového prostoru, pustil mi ho na hlavu. Ta věc vážila nejmíň tunu, pořádně se mi z toho rozsvítilo. Později jsem zjistila, že tam má učebnici matematiky, učebnici fyziky, slovník a hromadu čokolády, protože tu v Americe nemají.

Seděla jsem u okýnka a venku bylo takové mlíko, že téměř nebylo vidět na křídlo, které jsem měla pod sebou. Pravděpodobně by mě to nijak nevzrušovalo, kdybych si nevšimla, že se z mlhy tu a tam vynoří světla jiného letadla. Navíc jsme nabírali výrazné zpoždění. Venku začínala být hoto-
tová letecká zácpa. Pilot oznámil: „Vzhledem k mlze nad Amsterdamem není momentálně možné přistát. Čekáme, až se počasí umoudří.“

„Spadneme,“ zkonstatoval na to konto vedle mě Ferda. Napadlo mě, že se bojí, když letí poprvé. To bych celkem pochopila. Bohužel se jen pokoušel být vtipný. Opakovaně.

„Dojde nám palivo a spadneme,“ ozvalo se znovu asi za dvě minuty. „Venku je normální zácpa. Určitě se s něčím srazíme,“ pokračoval po chvíli. Paní, co seděla přes uličku, začínala trochu zelenat.

„Existuje něco jako letové hladiny, vsadím boty, že pilot a operátoři leteckého provozu, nebo jak se jim říká, vědí, co dělají,“ pokusila jsem se ho umlčet a vysloužila si tím fakt dloooooouhou technickou a matematickou přednášku na téma pravděpodobnosti a čert ví, čeho všeho ještě.

Přednášku ukončil pilot slovy: „Mlha se zatím nerozptýlila, na další kroužení nemáme palivo, přistaneme v Maastrichtu.“

„Já to říkal, dojde nám palivo a spadneme,“ komentoval to Ferda a paní sedící přes uličku se rozplakala.

Přistáli jsme na sluncem zalitým letišti v Maastrichtu. Vzhledem k tomu, že mlha nad Amsterdamem se jistě brzy rozptýlí, nepustili nás z letadla. Čekali jsme tam šest hodin. Venku bylo pouhých třicet stupňů, pražilo do nás a nešla

klimatizace. A Ferda si celou dobu stěžoval, že je mu horko, že má hlad, že má žízeň, že se mu chce čurat... Zvláštní bylo, že ho ani nenapadlo, že nám nejspíš uletí letadlo do Minneapolis.

Uletělo. Vzali jsme si číslo a spolu s dalšími dvěma výměnnými studenty se usadili na podlaze u mého cestovního Člověče, nezlob se. Nikam jsme nešli, ani prozkoumat zdejší krámky, ani se najíst, protože Ferda hysterčil, že nás někdo předběhne a nedostaneme se do letadla. U přepážky bylo číslo 75. My měli 897. Trvalo osm hodin, než jsme přišli na řadu.

Přestože jsme oba dva prošli jazykovými zkouškami, abychom stipendium dostali, Ferda se anglicky nedomluvil. Naštěstí. Náhradní let jsem lámaně domlouvala já. Neustále do mě drčel, že chce svoje kufry, protože nemá nic na převlečení. Pokusila jsem se mu vysvětlit, že nevíme, jestli nebudeme muset spát na letišti. V tom případě by musel zůstat vzhůru, aby mu ty kufry někdo neukradl. Ve skutečnosti jsem se nechtěla starat o něj a ještě o jeho kufry. „Tak aspoň jeden kufr!“ Pokusil se to úředníkovi vysvětlit hlasitou, zřetelnou češtinou. „Ten větší!“ Úředník mu zaplaťpánbůh nerozuměl.

Podařilo se mi zajistit let na druhý den a hlavně pro nás pro všechny hotel na noc. Všem se ulevilo. Šli jsme se najíst a hledat letištní autobus do hotelu. Ferda se rozhodl, že chce vidět Amsterdam. Byla noc, centrum města bůhví kde. Veškeré dosavadní indicie naznačovaly, že pokud dopustím, aby někam odjel, strávím celou noc tím, že ho budu hledat někde mezi letištěm, Amsterdamem a jihovýchodní Asií. Naštěstí se nedomluvil ani s taxikářem a já se dozvěděla, že jsem naprostá kráva, že mu nechci být nápomocná.

Konečně jsme přistáli na letišti v Minneapolis. Říkala jsem si, že už se nemůže nic stát. Při průchodu celními a jinými

kontrolami se mi ovšem Ferda ztratil. Půl hodiny jsem na něj čekala už mimo celní prostor, se svými kufry úhledně srovnanými na vozíku. Pak se objevila Lucka, výměnná studentka letící do Nového Mexika.

„Ferda nemůže najít kufry a odmítá se hnout od pásů. Prej máš lístky od jeho kufrů na svojí letence.“ A do prdele!

Už jste se někdy pokoušeli projít v Americe celníci nazpět? Když už vás pustili do země? Ne? Tak to ani nezkoušejte.

Našla jsem letištní pracovníci. Moje lámaná angličtina nebyla nic moc a to, co jsem jí vykládala, znělo nepravděpodobně i mně. Vytáhla na mě pistoli. Nakonec to ale snad trochu pochopila. Odvedla mě k někomu, z koho se později vyklubala letištní ochranka, a po pár slovech zmizela. Musela jsem celou situaci znovu vysvětlit. Chlápek na mě pistoli nevytáhl, měl totiž přes rameno něco, co jsem jako zkušený fanda akčních filmů identifikovala jako automatickou střelnou zbraň. Když se ta věc odjistí, ošklivě to cvakne.

S tímhle za zády jsem našla Ferdu. Pobíhal kolem úplně jiného zavazadlového pásu, než byl ten náš, a odmítal odtud odejít, přestože už bylo jasné, že kufry nepřiletěly.

Odněkud se vyrojili další čtyři ozbrojenci. Což byl pravděpodobně jediný důvod, proč jsem milého Ferdu na místě nezavraždila. Po další hodině vysvětlování angličtinou, která se se stoupající nervozitou stále zhoršovala, a za Ferdova nápomocného přizvukování typu: „Co říkaj?“ nebo „Kde sou moje kufry?“ se mi konečně podařilo situaci uspokojivě objasnit. Fakt, že se milý Ferda pokouší do země propašovat asi dvě kila nelegálního kontrabandu v podobě čokolády (do USA se totiž nesmí vozit jídlo),

a navíc má knihy s opravdu podezřeले vyhlížeјícími vzorečky, se ve výsledku ukázal jen jako malá komplikace.

Přisahala jsem si, že s Ferdou už nikdy nikam nepojedu. Ani za zlaté prase. Ani za dvě zlatá prasata!

O měsíc později jsem se dozvěděla, že se všemi výměnnými studenty z programu jedeme na víkendové soustředění. Co čert nechtěl, zahrnovalo to i Ferdu. Všichni do jednoho jsme zvládli jednoduchý úkon přendat si spacák a batůžek z aut náhradních rodičů do autobusu a z autobusu odnést do tělocvičny, kde jsme měli spát. Všichni do jednoho, až na Ferdu. Spacák ztratil. Co hůř, ztratil i polovinu věcí ze svého batohu. Raději ani nechci vědět, jak se mu to povedlo. Jaké štěstí, že chlapci byli na spaní odděleni od děvčat, a tudíž tuto malou lapálii musel řešit někdo jiný.

Další hromadný výlet výměnných studentů byl do parku Boundary Waters, kde jsme měli strávit týden putováním po jezerech na kánoích. Vědoma si toho, že s Ferdou ve skupině nemám nejmenší šanci na přežití, vymohla jsem si, aby mě přidělili jinam. V základním kempu jsme dostali několik důležitých instrukcí. Mezi ně patřilo: nelézt do vody bez bot, abychom si neporanili nohy na ostrých kamelech. Kromě jiného jsme absolvovali praktické cvičení, co máme dělat, pokud se s námi kánoe převrátí, a to i přes to, že převrátit kánoi se nikomu nepodařilo už 21 let.

Po návratu jsme se dozvěděli, že si Ferda první den pořezal chodidla o kameny ve vodě, druhý den převrátil kánoi a utopil celodenní zásobu jídla pro celou skupinu. Třetí den ztratil tyčky od stanu a někam zašantročil palivo

do kamínek na vaření. Čtvrtý den jednomu z průvodců nějakým záhadným způsobem chytil spací pytel. Pátý den Ferda ztratil pádlo.

I přesto a právě proto, že Ferda byl prostě Ferda, se všechny čtyři naše matky, vlastní i náhradní, rozhodly, že bude lepší, poletíme-li zpět do Prahy opět spolu. Jeho matky věděly, že kdyby letěl sám, pravděpodobně by místo do Prahy doletěl do Číny. Moje dvě matky se držely v tomto případě dost nelogické teorie, že je lepší necestovat sama. Kdyby se něco dělo, Ferda alespoň pohlídá zavazadla.

Trochu mě zamrzelo, že mě v Minneapolisu donutili vybalit z kufru to půlkilo věcí, co tam bylo navíc. Ferdova dvě kila navíc mu nechali bez problémů. Jako dobrý, ale tím pádem mělo mé příruční zavazadlo pouhých 15 kg. Což ovšem nijak nebránilo předpisovosti jeho rozměrů.

V Amsterdamu jsme měli krásné čtyři hodiny času, takže jsem se těšila, že si probrouzdám letiště a jeho půvabné krámký. Ferdovi se nikam nechtělo, sedne si a bude si číst u naší brány. Ukolébána tím, že se mu už dvacet hodin nepodařila žádná hovadina, a věrna maminčině teorii, že alespoň pohlídá zavazadla, nechala jsem u něj svou tašku. Vzhledem k její váze se mi s ní nechtělo tahat. Ujistila jsem se, že Ferda chápe, že ji nesmí nechat bez dozoru, a bezstarostně jsem šla bloumat po krámcích.

Vrátila jsem se za necelé dvě hodiny. A co byste řekli. Moje příruční zavazadlo leželo klidně na svém místě, ale Ferda nikde. Zato se tu motali dva důstojníci se psem a chlapík, který až podezřele vypadal jako pyrotechnik. Právě evakuovali prostor. Centrem dění byla moje taška.

Základní poučka na všech letištích: nenechávejte svá zavazadla bez dozoru. Mým osobním věcem hrozilo, že budou kontrolovaně vyhozeny do povětří, protože v tašce by mohla být bomba.

„Vy toho Ferdinanda znáte?“ zeptal se mě důstojník poté, co jsem se celkem neochotně k předmětu zájmu přihlásila, vysvětlila, že tašku měl hlídat spolucestující, a pes shledal, že z jeho pohledu v zavazadle není nic zajímavého.

„Ano, znám, jen jsem zapomněla, že je idiot.“

Chvíli se mezi sebou dohadovali. Pes žádnou výbušninu sice necítil, ale bezpečáci každopádně musí zkontrolovat obsah. Představila jsem si, co v té tašce mám, a zrudla jsem od hlavy až k patě. Pod zvědavým pohledem půlky letiště jsem začala vytahovat alba s fotkami, keramickou vázu, několik keramických pohárů, věci na převlečení, suvenýry z letiště z Minneapolisu, hromadu westernových knih, náradí na keramiku a plyšového medvěda. Prostě halda divných věcí, které se mi nevešly do normálních zavazadel. Pánové to naštěstí vzali s velkým humorem. Dostala jsem kázání, ať už nikdy na letišti nenechávám tašku bez dozoru, že příruční zavazadlo má mít maximálně pět kil a hlavně, že není bezpečné cestovat s tím Ferdinandem.*

* Z Ferdy vyrostl geniální matematik a ekonom se dvěma vysokoškolskými tituly.

Lyžák

Ve třetáku na gymplu jsem byla exot. Jako by nestačily mé obvyklé klauniády, z Ameriky jsem se vrátila do jiné třídy, mezi nové spolužáky. Bylo to jako prvák celý znovu, až na to, že jsem byla outsider. Vzhledem k tomu, že jsem šla už na základku o rok později, nasbírala jsem dva roky náskoku na své momentální spolutrpicí. O to míň jsem oceňovala, že se mě k autobusu na lyžák rozhodla doprovodit celá rodina. Jediné štěstí bylo, že nemohli prarodiče.

Potřebovala jsem si odskočit. Zamkli mě ve škole. Celá já. Sehnat školníka a dostat se ven poněkud trvalo. Táta mezitím vlezl do nastoupeného čekajícího autobusu a patřičně nahlas se dotazoval, jestli tam jsem, jestli mám čepici a pořádně zavázanou šálu. Což mi moji spolužáci samozřejmě neopomněli náležitě omlátit o hlavu, takže jsem jeho ani bráchu nemohla zapřít, když se oba mávajíce rozeběhli za odjíždějící karosou.

Ulevilo se mi, když jsem se konečně postavila na lyže. V podstatě jsem ze zásady nesportovec. Jen na lyžích jsem spokojená a troufám si říci, že ne úplně levá. Vypadalo to, že alespoň na pár dní nebudu za totální pako.

Jenže pak mě postavili na běžky. Do té doby jsem ty divný prkýnka vídala leda z dálky. Běh není můj oblíbený sport. Lyže by měla mít lyžák s pevnou patou. Celý ten pohyb fakt nedává smysl. Nikdo mi ho pořádně nevysvětlil. Mám podezření, že jsem neměla úplně ideálně namazáno. Abych se nevysilovala sáhodlouhým popisem

a vy jste nemuseli namáhat svou představivost, viděli jste film S tebou mě baví svět? Pamatujete si, jak tam na běžkách exceloval Postránecký? Tak tak nějak to vypadalo. Respektive Postránecký byl proti mně olympijský velmistr. Vlastně mě docela překvapilo, že kotouč hůlky na špičku běžky si navlékla moje kamarádka, a ne já.

Běžkařské vybavení jsem měla půjčené ze školy. Vzorně jsem si ho před odjezdem vyzkoušela, boty mě nijak netlačily. Jen v nich byla zima. Až na to, že zhruba po dvou kilometrech jsem pod kloubem palce začala cítit něco ostrého. Bylo to jako při každém pokusu o běžkokrok šlápnout na hřebík.

Protože nejsem žádná padavka a protože jsem měla dost co dělat, abych stačila ostatním, kafrat jsem začala až po dalším kilometru. To už se to vážně nedalo vydržet. Vlastně se ani nedivím, že si tělocvikář myslel, že se vymlouvám. Tak jsem si uprostřed výšlapu sedla, sundala to hloupé prkýnko a botu. A co byste řekli. Měl ho tam. Hřebík. Jako fakt. Přímo pod kloubem palce. Prostě se tam vyklubal odněkud z vnitřku podrážky. Ponožku a botu už jsem měla nasáklou krví. Vlastní, kdyby někdo pochyboval. Tělocvikář zkonstatoval, že jsem fakír, a jal se ohýbat ostrý hrot hůlkou. Ne zcela se mu to povedlo. Proto mi podložil nohu papírovým kapesníkem. Ten dlouho nevydržel.

Na to, aby se se mnou někdo vracel na chalupu, už jsme byli příliš daleko. Vyškrábala jsem se tedy na ten zatracený kopec. Tempo skupiny má prý z logiky věci určovat nejslabší člen. To mi teda vysvětlete, kde v tom ta logika je. Ten chudák, co ho šoupnou dopředu, protože je pomalý, je rudý až za ušima, protože na něj nejen právě upozornili, ale navíc ví, že zdržuje. Ti za ním jsou zpruzení a nadávají.

A protože už to nemůže být horší, jsme na horách. Těžko se vyhrabete na kopec, ze kterého pak nemusíte zase sjet. Již tak pokulhávající logika věci ztrácí logiku, protože notně pokulhává, respektive se totálně plouží a hlavně pořád kácí ten první, nejpomalejší člen skupiny. A to se zaručeně nemůže obejít bez toho, aby přes něj nepadali ti jedoucí za ním. V jedné takové skrumáži jsem si vyvrtla kotník. Blbý prkýnka!

Patnáctikilometrový výlet. Hřebík na druhém kilometru. Kotník na pátém. Deset přede mnou. Začalo sněžit. Nesnáším běžky! Bytostně je nenávidím! Vztekla jsem je zahodila, jak jsem byla na dohled chalupě. Kdyby alespoň odletěly, nebo třeba odjely někam do závěje. Ne. Plácly se mi posměvačně k nohám.

Odlyžovat čtyři dny s vyvrtnutým kotníkem by nebylo až tak nejhorší, kdyby se člověk nemusel pořád nandávat do těch zatracených lyžáků a zase se z nich vyndávat ven. Sejt od chalupy několik kilometrů k autobusu – taky žádný med. Vážně se mi ulevilo, když jsme dorazili zpět ke škole, kde na nás čekala řádka rodičů. Až na to, že ti mí tam nebyli. Ani jeden. Sněžilo. Já měla těžký batoh, futrál s lyžemi a vyvrtnutý kotník. Tělocvikáře nebavilo čekat. A mně už bylo osmnáct, tak mě tam jednoduše nechali.

V naději, že táta prostě přijede pozdě, jak je jeho dobrým zvykem, jsem seděla na batohu a pomalu zapadávala sněhem. Po půlhodině mě to přestalo bavit. Tehdy jsem ještě neměla mobil. Dobelhala jsem se k nejbližší telefonní budce a zavolala domů. Nikdo to nebral. U babičky to nikdo nebral. U druhé taky ne. A pak mě to napadlo.

Rodičovstvo na mě zapomnělo a odjelo na chalupu na Jičínsko. Z bezpečnostních důvodů, abych je někde neztratila, nemám klíče od bytu.

Garde

Máte bratra? Jistě, mé zkušenosti se sourozenci jsou omezené, ale troufám si říci, že druh zvaný starší bratr je mi dobře znám. Bratr je takový ten tvor, co se vám půlku života do života plete, lepí na paty a motá pod nohy.

Vlastním vskutku učebnicový příklad staršího bratra. Náš Brouček je o dva a půl roku starší. Dva a půl roku je přesně ten rozdíl, který mu dává dostatečný „rozumový náskok“ (dle jeho názoru), a zároveň ho neustále drží v mé blízkosti. Stejná základka, stejný gympl... Asi vám to nemusím vysvětlovat. Školku si nepamatuju, ale vsadím boty, že i tam mě s ním srovnávali.

Určitě není třeba zdůrazňovat, že jako malí jsme se rvali jako koně. Svým velmi specifickým způsobem to děláme dodnes. Když jsme byli sami, případně pod dozorem nějakého bdělého dospělého, byli jsme na zabití. Toto tajné přání některých dospěláků se nám i přes veškeré společné úsilí naštěstí nepovedlo splnit.

Teď, ve věku mírně pokročilém, jsem schopná pochopit, že mít za sebou neodbytný stín staršího bratra může mít

i jiný důvod, než že chce bratr prudit. Můj vlastní exemplář staršího sourozence má záchvaty ochránářství. Jako když odjížděl na rok na studia do zahraničí.

Aby náhodou netrpěla jeho nepřítomností, svou telecí pubertální sestru zanechal v péči svého nejlepšího kamaráda. Jinými slovy, pořídil mi náhradního staršího sourozence. Vzato kolem a kolem, nebyl to zdaleka nejhorší Broučkův nápad. S čímž ovšem nesouhlasil náš táta. Na to, že mě náhradní starší bratr a s ním spojená banda kluků a holek začali tahat do společnosti, měl jiný názor.

První kino. V grupě lidí. A pak se šlo do hospody. Jenomže já měla nakázáno být v jedenáct doma. Což se nelíbilo té bandě a mně už vůbec ne. Ale co nadělám. No, já nic, ale moji společníci se rozhodli, že to tak nenechají. Zavolali mojí mámě. Zvedl to táta. Byť jsem rudá až za ušima zalézala pod stůl a nevěřila v kladný výsledek, kamarádi slavili úspěch. Večerka posunuta na půl jednou.

Jeden by nevěřil, jak zodpovědné a seriózní má můj bratr přítel. No, táta zřejmě uvěřil. Jak slíbil, ten nejdůvěryhodnější z chlapců mě vzorně odvezl autem domů, samozřejmě aniž by předtím požil. Galantně mě vedl ke dveřím do domu, když nás z družného hovoru vyrušilo decentní odkašlání. Oba jsme zvedli hlavu. Na balkóně v prvním patře, vlevo od vchodu do budovy, na křesílku seděl pán. Ve světle pouličních lamp bylo dobře vidět jeho pruhované pyžamo a papuče, o kterých dodnes netuším, kde je vzal. Pokuřoval doutník a v ohbí paže třímal flintu. Táta. Neřekl ani slovo. Ani nemusel. Moje garde mě urychleně odsunulo za zamčené dveře a zdrhlo.

Bylo marné vysvětlovat, že tátova puška byla africké, nejspíš domácí výroby, stará jak Metuzalém, předovka s popraskanou hlavní. Zkoušet z ní vystřelit by se rovnalo sebevraždě, ta věc by se stoprocentně roztrhla nebo vybuchla. Samozřejmě že se to roznese. Skoro bych řekla rychlostí lesního požáru. A žádný rozumný kluk se k nám už neodvážil.

Autoškola

Do autoškoly jsem se přihlásila v podstatě jen proto, že se k oné akci rozhodly dvě mé kamarádky a za tři baby už byla množstevní sleva. Můj učitel byl takový ten stařík, o kterém si na gymplu myslíte, že už je jednou nohou v hrobě. Hádám, že mu bylo okolo padesátky. Neustále mi vysvětloval, že nesnáší ženy za volantem, že u něj projdou jen řidičky. Byl to tak trochu slizoun. Pazourka na kolínku a tak. Nadšená jsem z něho nebyla, ale džíny vyřeší ledacos i ve třicetistupňovém vedru.

Přišly písemné testy a pak zkušební jízda. Co čert nechtěl, ten den na nás vyšel policajt po Praze 6 vyhlášený jako ras. Budeme mu říkat Mrkvička. Můj učitel mi to samozřejmě neopomněl sdělit, takže moje již tak důkladná nervozita začala připomínat paniku. Měla jsem jet jako třetí. Jak dopadla první holčina, nevím, ale ta, co jela druhá, nedala při výjezdu od chodníku blinkr, zvládla kromě zkušebního vozu odřít dva další, urazila tři zrcátka a nabourala značku. Co dělal ten učitel vedle ní, netuším. Každopádně mi Mrkvička lezl do auta vytočený až na půdu a zhruba o dvě a půl hodiny později, než bylo v plánu.

Jela jsem sotva pět minut. Možná ani to ne. Měla jsem vyjet Slunnou nahoru a zahrnout doprava na Ořechovku. Je to do kopce. Je tam stopka. Hodila jsem blinkr. Zastavila jsem a čekala, až přejede nákladák. Zapomněla jsem si přeradit na jedničku a zkusila se rozjet. Rozjždět se do kopce, na dvojku, se třemi lidmi v autě? Je celkem jasné, že

to chcíplo. No nic. Nepanikařit. Znovu jsem nastartovala, podřadila na jedničku, zkontrolovala, že nic nejede, rozjela se, zahrnula vpravo.

„Zajeďte tady ke krajnici,“ ozval se ze zadního sedadla Mrkvička.

„Je tu zákaz zastavení,“ odporuji.

„Hned!“ zasyčel. A vyhodil mě od zkoušky, protože jsem prý nezastavila na stopce. Můj učitel mě nebránil.

Druhý pokus. Vedle mě seděla nějaká cizí paní. Můj učitel byl nemocný. Ale Mrkvička bohužel ne. Vážně ho mám zase v autě? Tentokrát jsem jela jako poslední. Čekala jsem tři hodiny a stihla se důkladně vynervovat. Mrkvička mě děsí. Ta paní mě děsí. Za dvacet minut jízdy si mě ani jeden nevšimli, celou dobu spolu vesele konverzovali. Hra- ničilo to s flirtováním. Poučena z minula, vše dělám pře- hnaně viditelně. Na přednosti zprava jsem raději úplně zastavila. Nejelo nic.

„Zajeďte ke krajnici.“ A sakra. Prý jsem nedala před- nost zprava. Cizí učitelka se mě samozřejmě nezastala. Zato mi se zářivým úsměvem oznámila, že mám ještě jeden pokus, pak musím celou autoškolu opakovat.

Třetí pokus. Kolena mám rozklepaná, už když přichá- zím do autoškoly. Požádala jsem, abych nejela poslední, že se tím čekáním ještě víc rozložím. Jasně. Po třech hodinách sezení a drkotání kolony nastupuju do auta jako poslední zkoušená. Na zadním sedadle Mrkvička. Jako vážně? Jaká je pravděpodobnost, že ho nafasuju hned třikrát?! Jsem tak nervózní, že bych v podstatě uvítala, kdyby mi po minutě řekli, že jsem to neudělala. Třeba bych nemusela ani vyjždět od krajnice.